

Калоян поклати глава и нищо не отговори.

- Трябва да се бърза докато венгрите не развалят всичко - се обади презвитер Константин.

- За инат на ромеите! - извика деспот Слав.

- Трябва веднага да съчиним отговора - каза бавно и развълнувано Сеслав, - този миг ще остане паметен за народа ни.

И всички впериха взор в царя.

- Няма защо да се бърза - каза полека той - нека най-напред добре обсъдим и переценим, а после да вземем решения. Преди всичко аз нямам много вяра в този ромеец от Бриндизи. Може всичко да е само някаква примка от страна на гърците. После, условията на папата не са още най-добрите, които може да ни предложи. Освен това, не трябва да показвам, че ние сме чакали единствено него. Търпение, братя мои, търпение и спокойствие. Най-важното е да се обмисля спокойно и за нищо да не се ^ипребързва. От где да знаете каква цел гони папата с това писмо? Нека проникнем по-дълбоко в работата... Нека не се улавяме за първата въдица. Който веднага се съгласява, малко получава.

Недоволство запряхтя из въздуха. Но никой не посмя да възрази.

Сямо Слав се опита да му противоречи:

- Толкова време да чакаме и сега... Аз не те разбирам, царю... - каза той кротко.

- Ще разбереш, Сеславе, ще разбереш...

И Калоян странно се усмихна.

Тази вечер младият Иоан получи втория си урок по мъдро царуване.